

LA ROSITA I LA SEVA NINA

ROSER BONET ABELLÓ

Il·lustracions: MARC A. PÉREZ OLIVÁN

The image features two overlapping circles. A large, light pink circle is positioned in the upper right quadrant. A smaller, bright yellow circle is located in the lower left quadrant, partially overlapping the bottom edge of the pink circle. The text 'LA ROSITA I LA SEVA NINA' is written across the middle of the pink circle in a black, stylized, gothic-style font.

LA ROSITA I LA SEVA NINA

REUS, 2008

Autora: ©Roser Bonet Abelló, «Martina Contacontes»
Adaptació: Cristina Garreta Girona
Assessorament lingüístic: Ferran Sugranyes i Liñana
Il·lustracions: ©Marc A. Pérez Oliván
Maquetació: Maria Casanova Lozano
Edita: Regidoria de Solidaritat i Cooperació de l'Ajuntament de Reus

DL: T-1080-08

Impressió: Rabassa Arts Gràfiques

AJUNTAMENT DE REUS
Regidoria de Solidaritat
i Cooperació

LA ROSITA I LA SEVA NINA

ROSER BONET ABELLÓ

Il·lustracions: MARC A. PÉREZ OLIVÁN

PRESENTACIÓ

Teniu a les mans el tercer conte solidari editat per la Regidoria de Solidaritat i Cooperació de l'Ajuntament de Reus. Aquesta edició forma part de les diferents activitats de sensibilització que es realitzen al llarg de l'any a la ciutat.

La informació juga un paper fonamental en el procés de sensibilització i cooperació solidària. Per tal que es corregeixi el desequilibri existent entre el Nord i el Sud és necessari un canvi profund en la percepció que des d'aquí es té de la realitat del Sud i un coneixement de les causes d'aquest desequilibri. La sensibilització ciutadana ha de ser entesa com una altra forma de cooperació, en la mesura que és una altra estratègia dirigida a aconseguir una major igualtat entre els pobles.

Aquesta vegada, l'encarregada ha estat la Roser Bonet, qui ens apropa a Nicaragua i a la realitat del Sud a través de la Rosita i la Mariana, una nena i una nina que viuen en unes condicions molt diferents dels nens i les nenes de casa nostra. Que no tenen aigua corrent a casa; que la pluja els hi fa malbé els habitatges; que viuen amb molts pocs recursos i on, a vegades, els infants han de treballar a les plantacions de cafè o de cacau per ajudar en els ingressos de la família i deixar d'anar a l'escola; on les nenes i les mares cobren menys que els pares, tot i treballar moltes hores i fer molta feina; que tenen poques joguines, però que tenen molt après el valor de la solidaritat, el fet de compartir i el compromís.

Espero que, tots plegats, aprenguem alguna cosa de la Rosita.

Pilar Pérez López

Regidora de Solidaritat i Cooperació

«Rosita, ets molt afortunada!»

Ho pensava aquest matí quan m'he aixecat, perquè, tot i que cada dos dies hem d'anar amb tota la colla a buscar l'aigua molt lluny caminant, fa pocs dies que vam estar a punt de morir inundats!

No sé com s'ho deuen fer aquests nens que la mare explica que tenen l'aigua corrent per dins de casa i que no cal que la vagin a buscar al pou. Jo, que l'he vista córrer aquests últims dies, trobo que és una llauna tenir-ho tot enfangat.

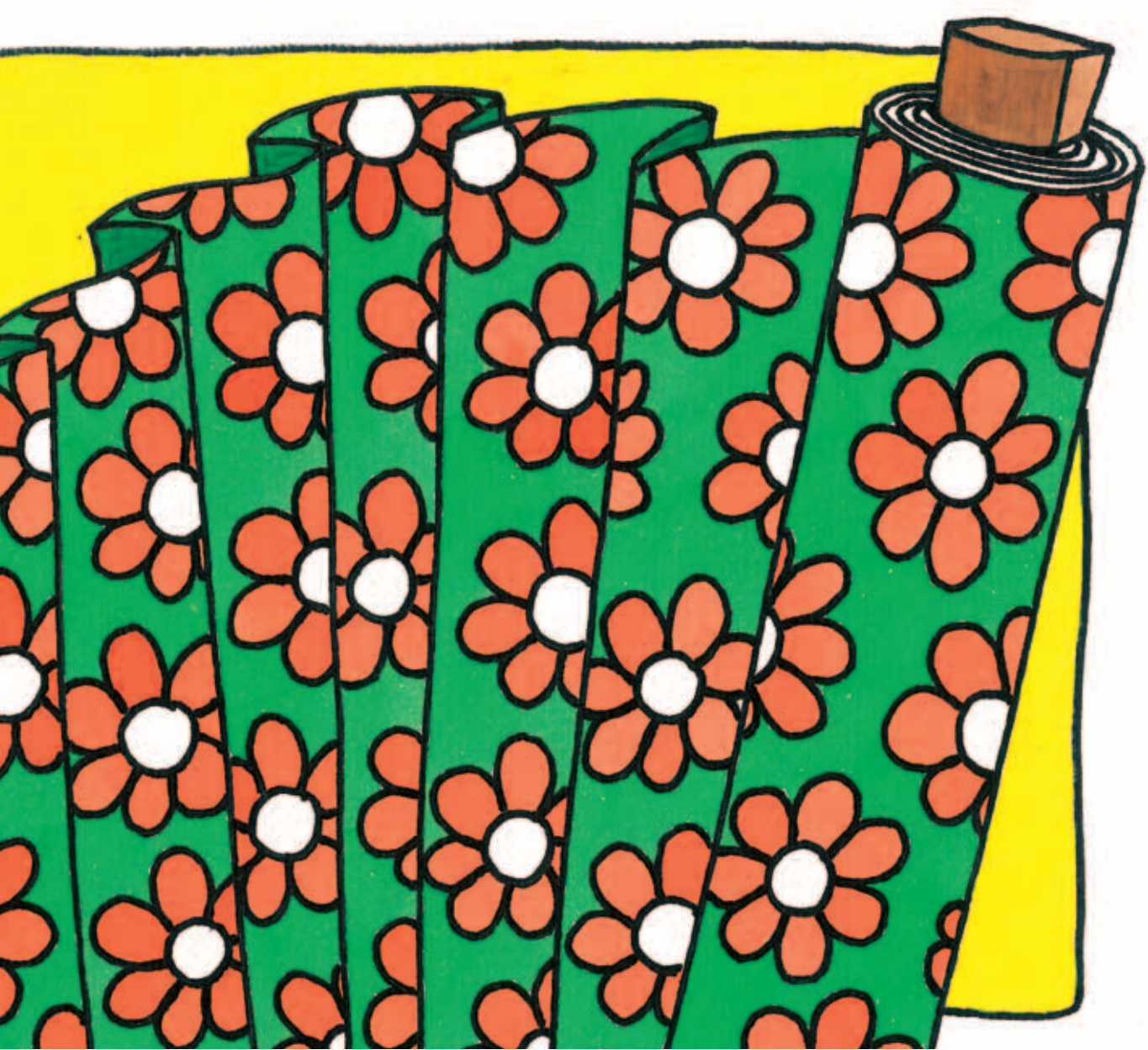

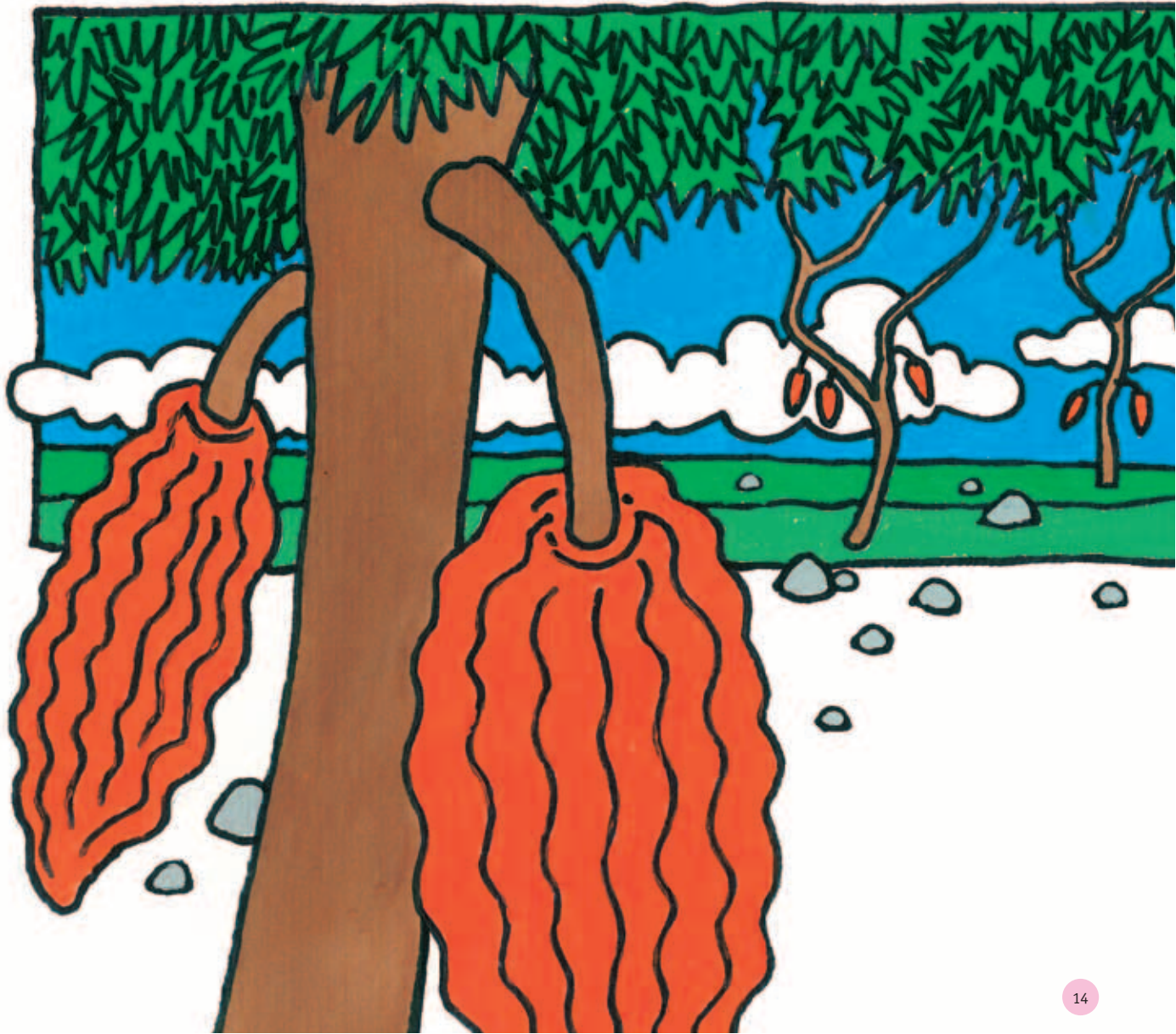

Però finalment, avui hem acabat d'arreglar la nostra cabana. Els darrers aiguats se n'havien endut algunes branques, i encara que m'ho he passat molt bé dormint tota sola a casa de la Concepción mentre la meva germana petita i els pares eren a la cabana del senyor José, també tenia ganes d'enllestir la feina i tornar a anar a l'escola.

Estic molt contenta perquè, des que vaig fer set anys, puc anar a l'escola i aprendre a contar i a cosir. Amb la Concepción xalem molt pensant quants metres de roba haurem de comprar per poder-nos fer un vestit d'aquells tan bonics que porten les senyores de la ciutat. El mes que ve, quan hi anem a comprar, entrarem a la botiga per preguntar quan val un metre d'aquella roba.

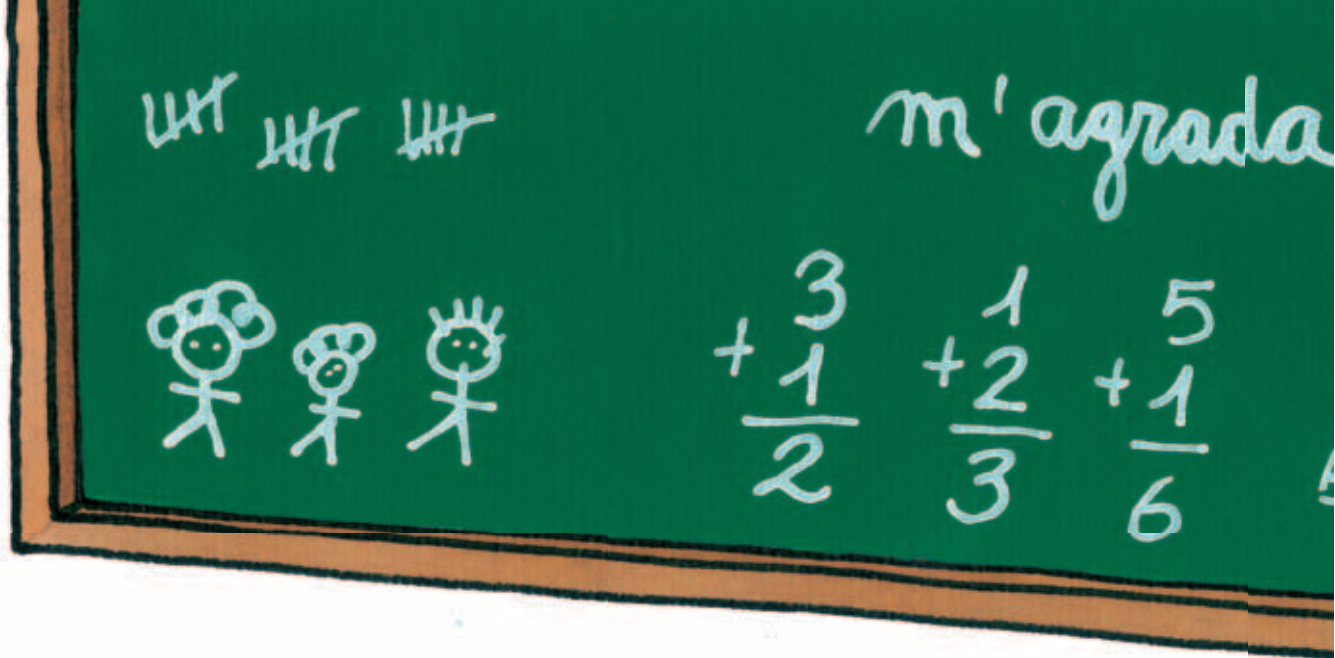

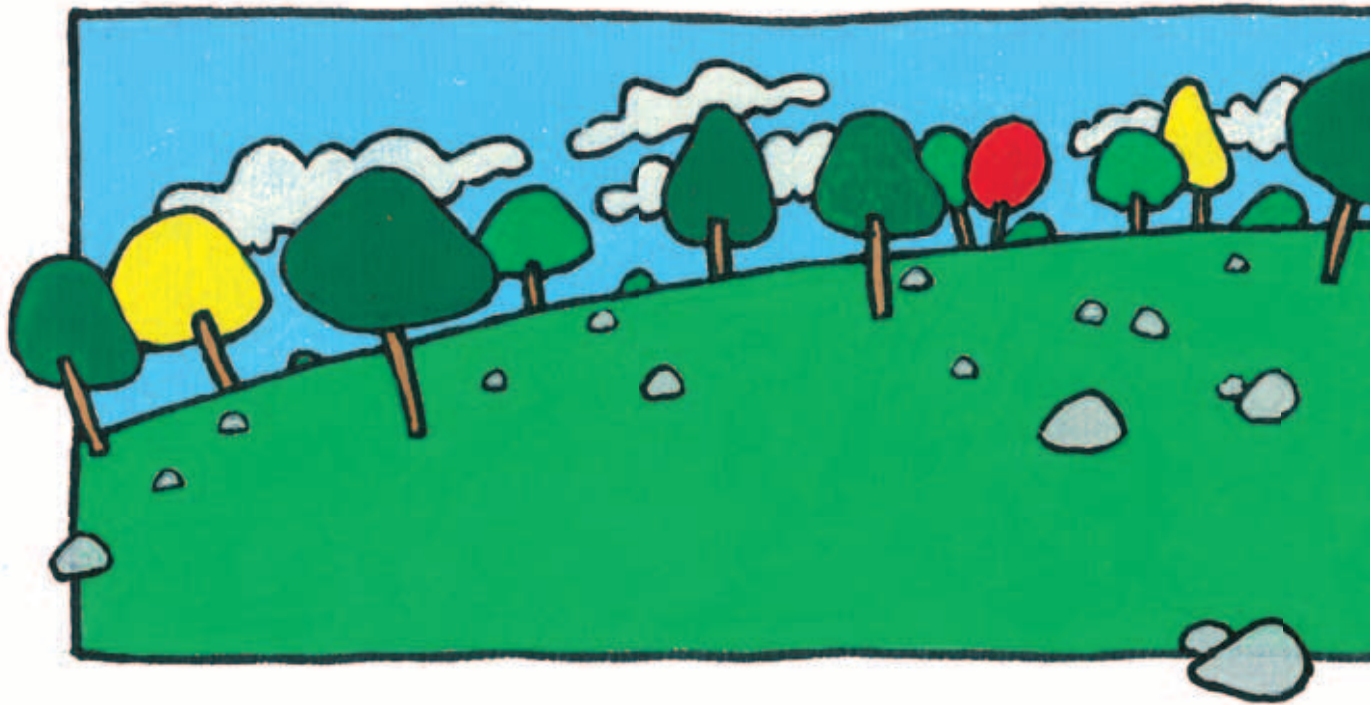
Abans em quedava cada dia al poblat per sembrar i recollir el cacau de la plantació. Ens aixecàvem així que començava a clarejar i no paràvem fins que es feia fosc i un dels homes que mana passava a donar-nos unes quantes monedes. Els pares estan molt contents quan jo treballo, perquè amb les meves monedes podem comprar les medicines quan ens fan falta; per això, un parell o tres de dies a la setmana, enlloc d'anar a l'escola, em quedo als camps.

La mare, que també treballa a la plantació de cacau, em diu que he d'estudiar molt per poder trobar una feina a la ciutat; d'aquesta manera, podré guanyar molts més diners, potser els mateixos que guanyen els homes de la plantació. Es veu que els homes que manen paguen més als homes que a les dones, encara que facin la mateixa feina. Qui ho entén això? També em diu que encara que els fills dels homes que manen no han de treballar mai i que tenen totes les joguines que volen, no tenen els meus ulls espurnejants ni la meva alegria encomanadissa... Ja ho dic jo: «Rosita, ets molt afortunada!»

La cosa que més m'estimo d'aquest món és una joguina, la Mariana. És la nina que em van regalar quan vaig fer tres anys, n'estic tota enamorada i la porto sempre a la butxaca del vestit perquè pugui treure el cap i veure-ho tot. Li vaig assegurar que mai no ens separàriem, i per això sempre somriu. De fet, jo no l'he vista plorar mai de la vida, ni tan sols quan vaig trencar la meva paraula.

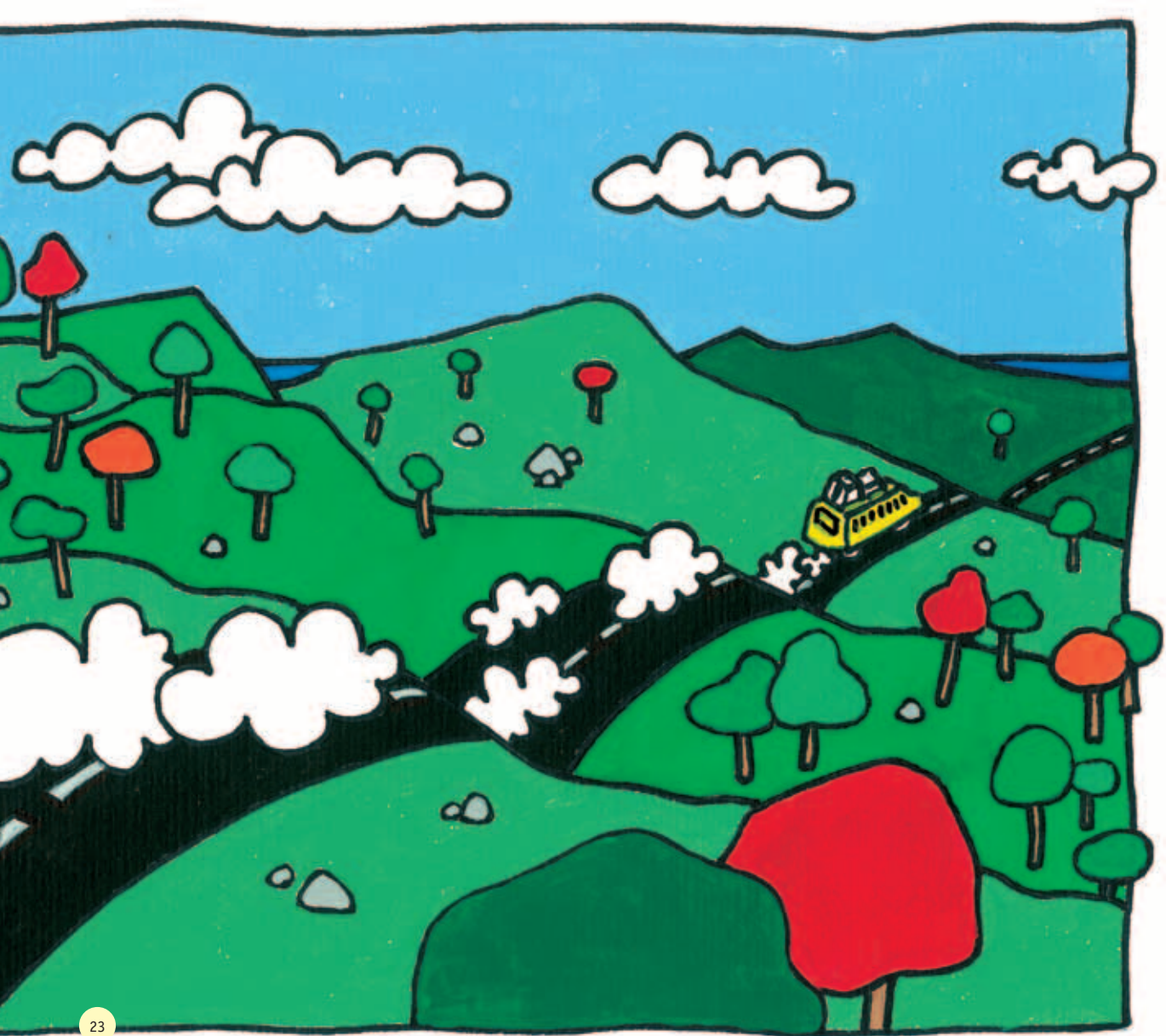

Ella ja sap que ho vaig fer per ajudar els pares, per aconseguir les monedes que aquella vegada els homes que manen no ens volien donar. Deien que les donarien a uns altres camperols. Jo no havia vist mai el senyor José tan enfurismat, cridant en contra dels homes que manen, dels pocs diners que ens donen a canvi de tant de treball i esforç. Els pares, en canvi, no cridaven. Estaven tristos i parlaven fluixet entre ells:
—Són massa poderosos —vaig sentir que comentaven—.
Necessitem els diners.

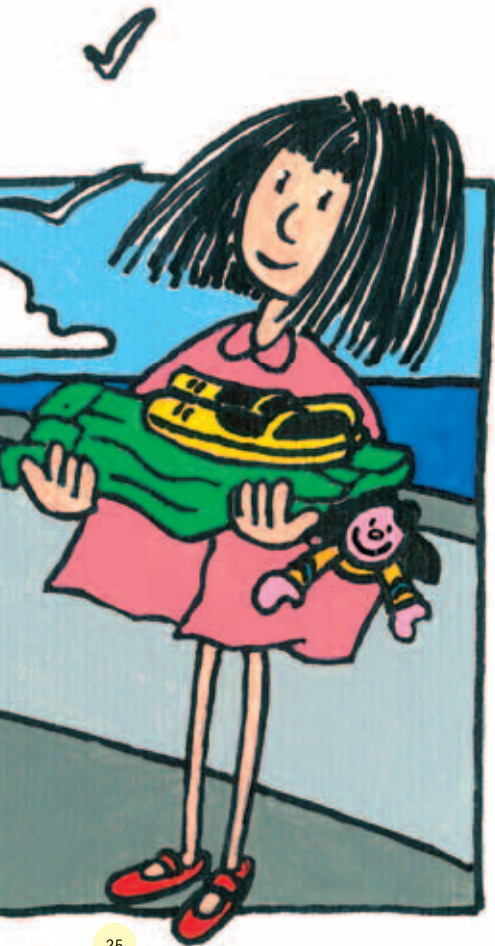
Aquesta frase em va acabar de decidir. Amb la Concepción havíem planificat mil vegades el nostre viatge a la ciutat, només calia que hi portés les sabates i el vestit de mudar, que no tenia butxaques, i on no podia portar la Mariana. Vaig marxar sense que em veiés ningú i vaig pujar a l'autobús. A canvi del bitllet, vaig pagar al conductor amb el collaret que l'àvia m'havia donat abans de morir. El viatge va ser molt llarg i, quan vaig arribar a la ciutat, primer no sabia on havia d'anar per vendre el vestit, però després se'm va ocórrer que potser en aquella botiga on tenien la roba tan bonica em podrien ajudar.

Així que hi vaig arribar, una dona vella amb els cabells blancs em va mirar somrient i em va dir:

—Què vols, bonica?

—Porto aquest vestit i aquestes sabates, només me'ls he posat dues vegades i estan nous. Me'ls voldria comprar?

—I per a què vols els diners, tu?

—Perquè els meus pares els necessiten i els vull ajudar.

Aquella dona em va mirar una llarga estona, es va mirar el vestit i les sabates i, al final, em va dir:

—M'agraden, —i va afegir— i aquesta nina tan bonica que portes a la butxaca? —em deia assenyalant la Mariana, que com sempre treia el cap.

—Oh, és la meva nina, es diu Mariana.

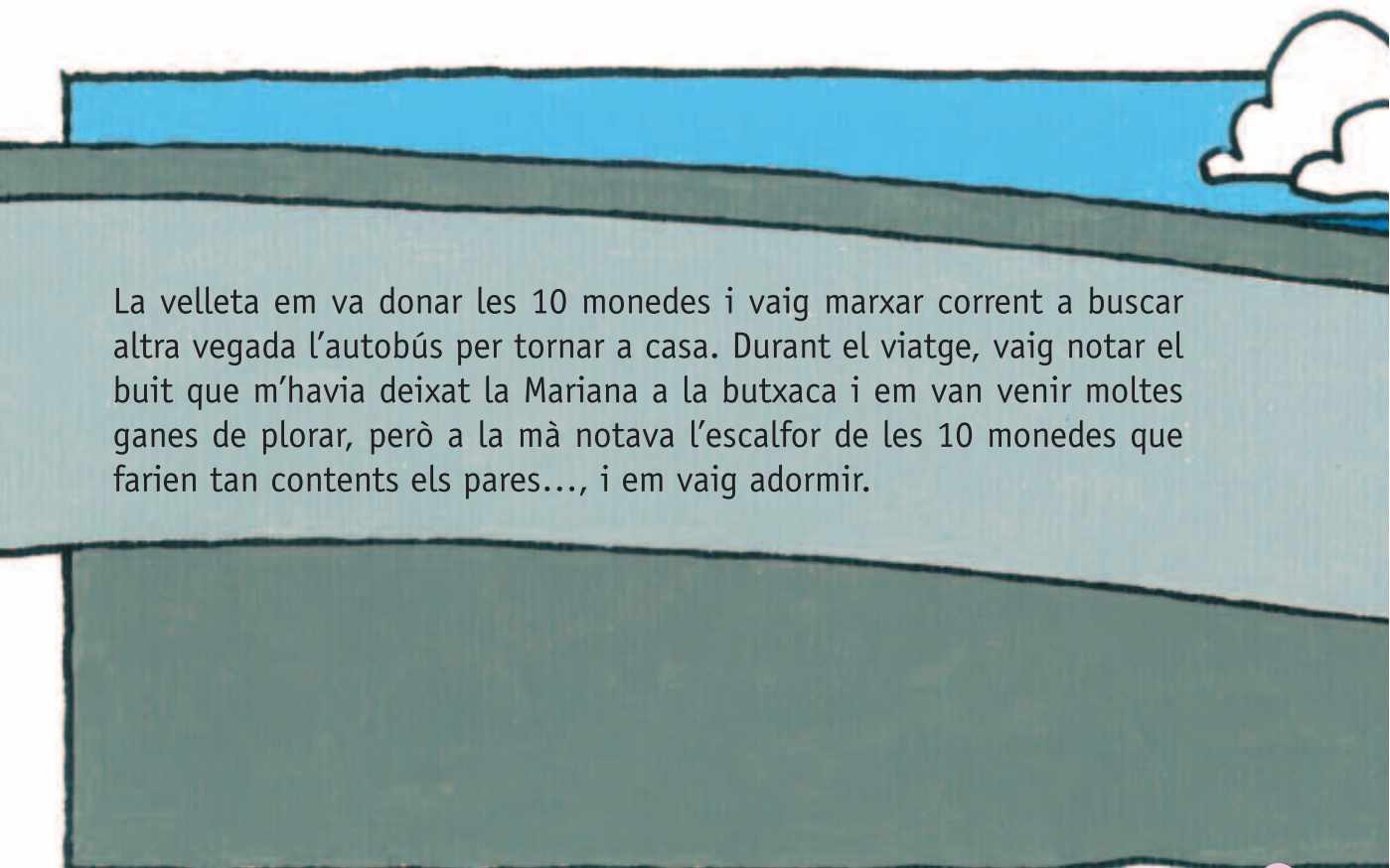
—I a ella, no la vens?

—Oh, no, senyora! No la podria vendre. És la meva millor amiga!

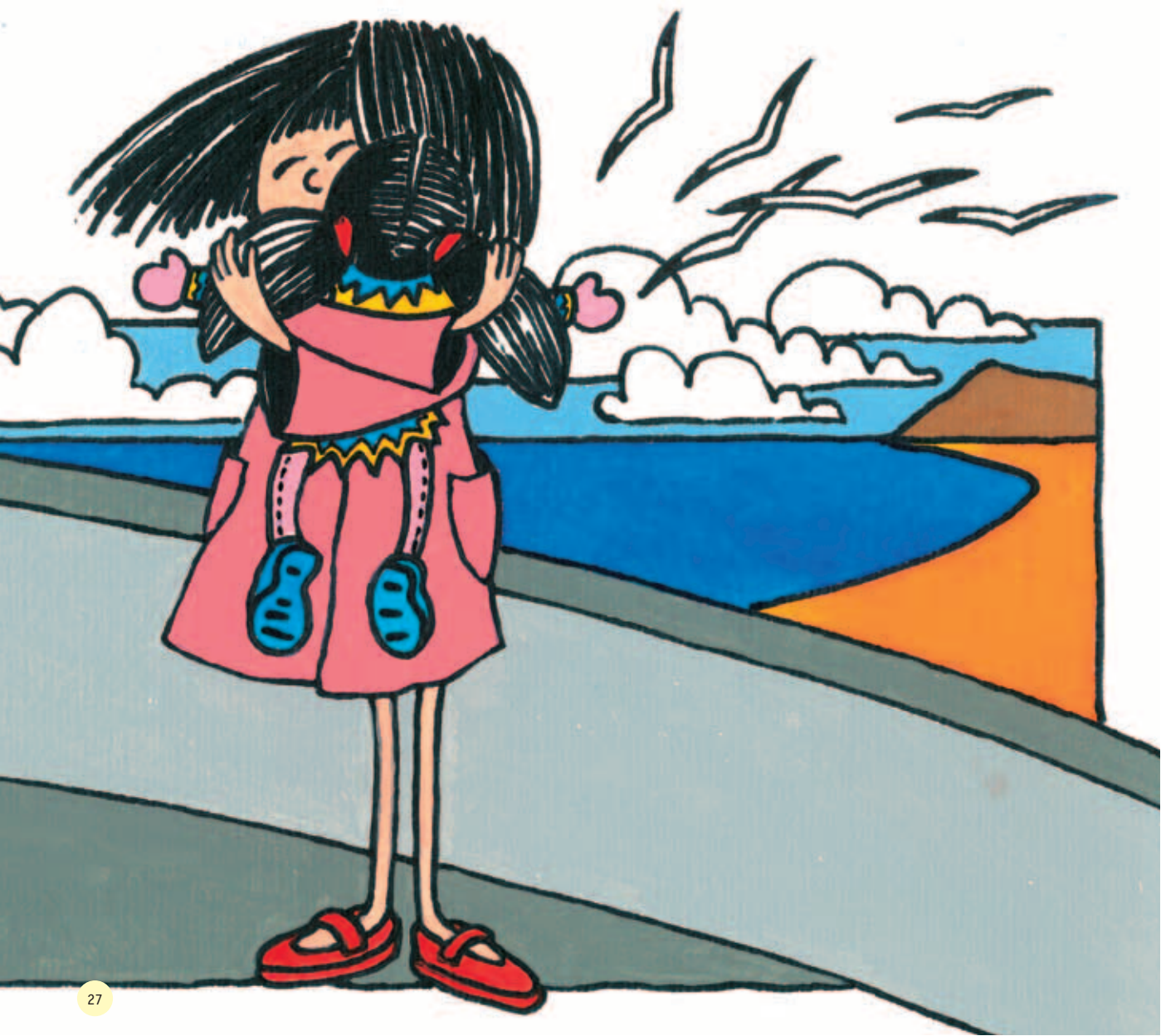
—És una nina molt bonica. Mira, pel vestit, les sabates i la nina, te'n dono 10 monedes.

Ostres, 10 monedes! Amb tantes monedes podríem esperar prou temps fins que algú ens comprés el cacau! Rosita, ets molt afortunada!

Vaig abraçar molt fort la Mariana i durant una estona molt llarga...
—Mariana, tornaré a buscar-te, tu no et moguis d'aquí!

La velleta em va donar les 10 monedes i vaig marxar corrent a buscar altra vegada l'autobús per tornar a casa. Durant el viatge, vaig notar el buit que m'havia deixat la Mariana a la butxaca i em van venir moltes ganes de plorar, però a la mà notava l'escalfor de les 10 monedes que farien tan contents els pares..., i em vaig adormir.

—Rosita, Rosita, els teus pares et busquen!

Van ser les primeres paraules que vaig sentir en posar els peus a terra, i vaig anar corrent cap al poblat. En arribar-hi vaig veure la gent molt nerviosa, però, així que em van veure, tothom se'm va tirar a sobre cridant:

—Rosita, Rosita, has tornat!

La mare em va abraçar molt fort i durant una estona molt llarga...

—On eres, Rosita? T'hem estat buscant!

—He anat a la ciutat.

—A la ciutat? Tota sola? I què hi has anat a fer?

—He aconseguit 10 monedes per a tu i el pare, i així ja no estareu tan tristos.

—Oh, Rosita..., com t'ho has fet?

—He venut el vestit de mudar, les sabates i la Mariana.

—La Mariana, també? Moltes gràcies, filla, però em sap tan de greu...

—No pateixis, mare. Quan tornem a tenir més monedes, l'aniré a buscar.

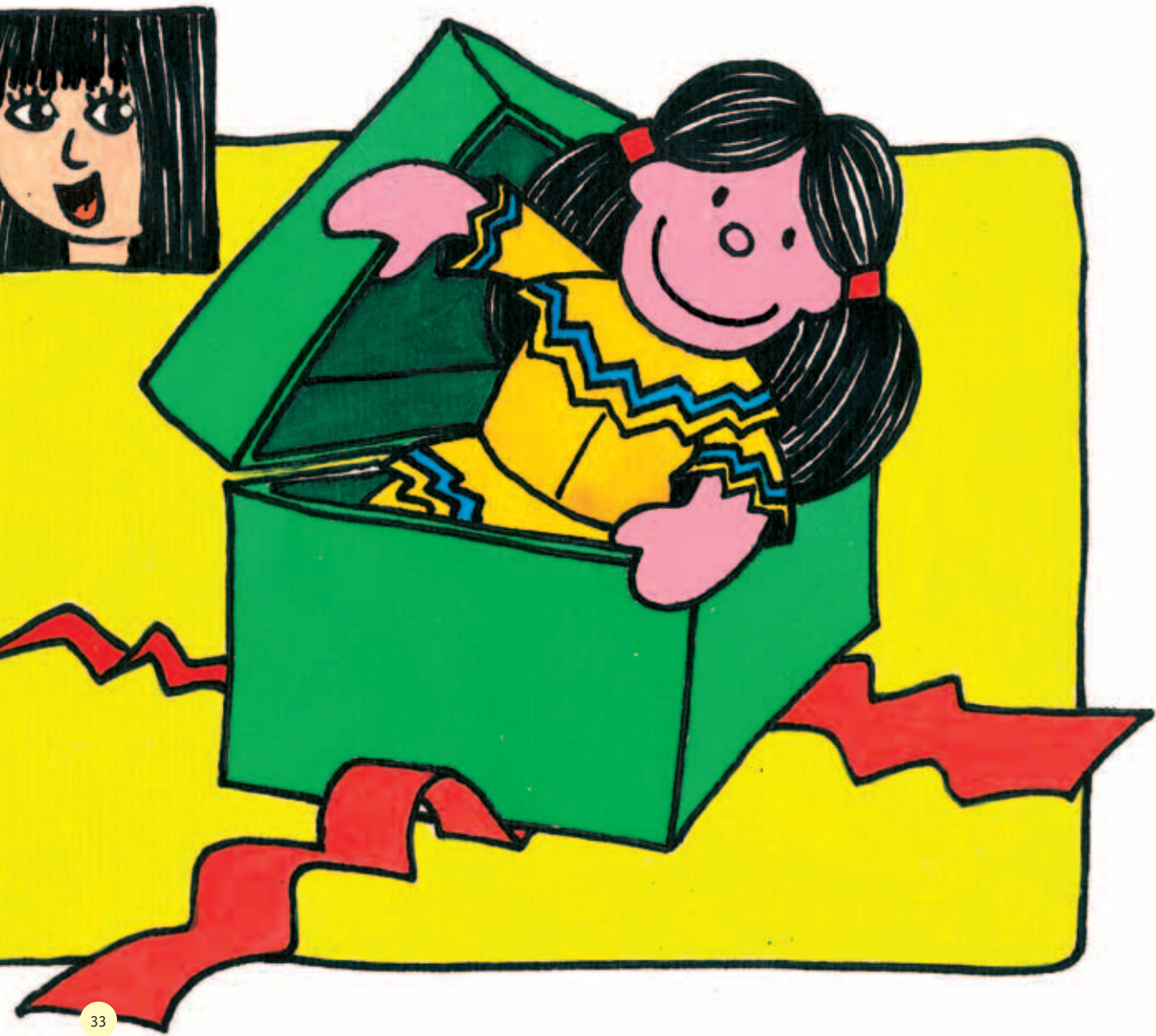
—Llavors jo t'hi acompanyaré.

Aquells dies vaig intentar estar molt ocupada, sobretot per no notar el buit de la meva butxaca que em feia posar una mica trista. Ben aviat, però, van tornar els homes que manen a buscar el cacau. Segur que no en troben enlloc de tan bo com el nostre!

I vet aquí que un matí m'adono que obro els ulls sense que ningú m'hagi despertat per anar enlloc, i que els meus pares, somrients, m'estaven mirant asseguts a la vora del llit, i que al meu costat hi ha un paquet molt ben embolicat amb paper de coloraines d'aquell que tant m'agrada. Ells assenteixen i jo no dubto a obrir el paquet. A dins, hi trobo la Mariana, amb la seva rialla de sempre. Me la poso immediatament a la butxaca i penso:

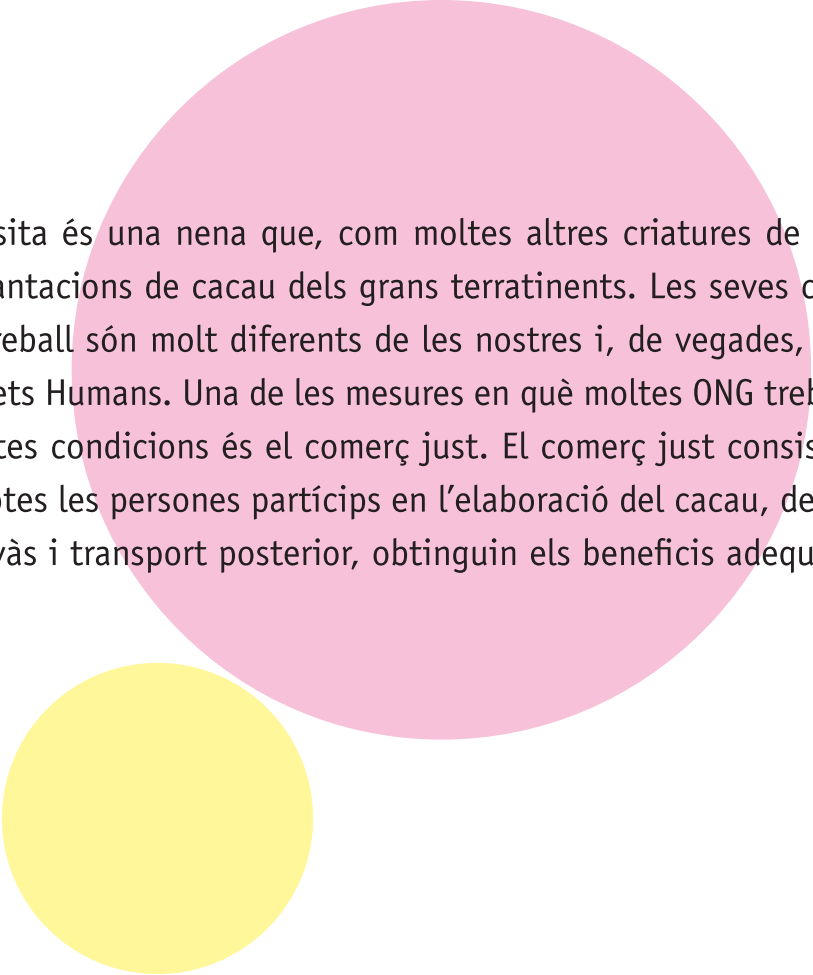

«Rosita, ets molt afortunada!»

A large pink circle is centered in the upper half of the page, partially overlapping the text. A smaller yellow circle is positioned in the lower-left quadrant of the page.

La Rosita és una nena que, com moltes altres criatures de Nicaragua, viu de les plantacions de cacau dels grans terratinents. Les seves condicions de vida i de treball són molt diferents de les nostres i, de vegades, no es compleixen els Drets Humans. Una de les mesures en què moltes ONG treballen per millorar aquestes condicions és el comerç just. El comerç just consisteix a aconseguir que totes les persones participis en l'elaboració del cacau, des de la collita fins a l'envàs i transport posterior, obtinguin els beneficis adequats.

